

rȳn »runkunnig», varav sup. **runstr** förekommer i Maeshowe, men detta adj. synes ej sannolikt om dem, som rest stenen, då de ej ristat runorna, utan troligare är adj. fvn. *kónn* »insigtsfuld, kyndig, duelig», som lovord av ristaren för det ansehlige minnesmärket. I 63—67 **stafa** läses 66 av Dybeck som **Y**; visserligen finns blott en bistav men denna utgår nästan från stavens fot och platsen för övre bistaven till **Y** upptages av en avflagnig, vars gräns säkert anger den övre bistavens sträckning. Den avlidnes namn är 78—86 **fraystain**: av 78 **Y** synes staven tydligt och bistavarnas toppar, 79—81 **ray** äro svaga.

Inskriften är följande:

Slingan: **ia**k : **ua**it : **ha**stain : **þa** : **hulm**stain : **bry**þr : **men**r : **kyn**asta : **a** : **mi**þkarþi : **setu** : **stain** :
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55
auk : **sta**fa : **mar**ga. Innanför högra slingan uppifrån: **efti**r · **fray**stain : **fa**ður · **sin** :
60 65 70 75 80 85 90

39, 51 s hava formen r.

I brev har prof. A. Noreen påpekat, att **hastain : þa : hulumstain : brypr** måste vara ack. obj., **menr : kynasta** objektivt predikativ till **iak : uait**; alltså översättningen:

Jag vet bröderna Hasten och Holmsten vara de duktigaste män här i världen. De satte sten och stavar många efter Frösten, sin fader.

Ordet »stav» förekommer i flera runinskrifter i förbindelse med »sten» om minnesmärket efter den döde, se Sö. 196 Kolsundet, B. 53, L. 450, D. II, 109 Bellstad Uppl. och L. 2010 Vreta, Uppl. utan att det är klart, vad som menas därmed, närmast ligger att tänka på en inhägnad, jfr fgutn. *stafgarþr* »med stolpar inhägnad helig plats».

Hela inskriften utgör en strof i fornyrdeslag:

*Iak vēt Hāstēn
þā Holmstēn brōðhr
mænnr kēnasta
ā Midhgardhi;
settu stēn
ok stafa margha
æftir Frāstēn
fadhur sin.*

57. Trinkesta, Blacksta sn, Oppunda hd.

Pl. 34 (D 8vo 42).

Litteratur: D 8vo 42; L. Hallman, Blacksta och Wassbro socknar 1748 och 1759, utg. av S. Wallin, Sthm 1917, s. 33, teckn.

Då runstenen nu icke kunnat anträffas, äro vi hänvisade till följande redogörelse för stenen i D 8vo 42 jämte teckning:

»Den tredje af de vid Blacksta-dälden varande fyra hittills obekante Runstenar är å Trinkesta (Blacksta prestgårds) egor. Stens-ängen — törhända så kallad af Runstenen — upptager här sänkningen, hvilken å detta ställe skiljer från Trinkesta öfriga mark en till sjön Långhalsen liggande bergig löfhöjd, benämnd Näset. Runstenen står i Stensängen, utmed norra sluttningen af höjden. En mindre väg från ett nu ödelagdt hemman å höjden, kalladt Stensäng, löper förbi stenen samt vidare öfver dälden till landsvägen i granskapet af prestgården. Å höjden, som hel och hållen utgör en hage, äro många grafkullar och stensättningar, samt mot sjön tre gamla ringmurar.

Runstenen stående vid kanten af ett mindre röse, är af granit. Inskriften föga djupt huggen, lyder:

ᛒᛦᛁ : ᛦᛁᛚ : ᛁᛚᛦᛦᛦ : ᛚᛦᛦᛦᛦ : ᛦᛦᛦᛦᛦ : ᛦᛦ : ᛦᛦᛦᛦᛦᛦᛦᛦᛦ(ᛦ) ᛒᛚᛁᛁᛚ : ᛦᛦᛦ

Det är: **bali : auk : ufaikr : raispu : stain : at : suarthafp(a) brupur : sin**

Stenen upptäcktes i medlet af 1700-talet af Kyrkoherden Lars Hallman (Jfr Hallmans, sid. 41 se Sö. 54, åberopade beskrifning om Blacksta och Vadsbro socknar), och låg då omgifven af en stenkrets. Den felaktiga teckning af inskriften, som Hallman gjort, upptager några afbrutna och otydliga runmynder framför namnet **ᛒᛦᛁ**, hvaraf kunde slutas att *tre* bröder rest stenen; men af dessa runor återstår nu intet. Runan **ᛚ** i **ᛦᛦᛦᛦᛦᛦᛦᛦᛦ** är väl felristad och bör vara **ᛦ**.

Översättning: Balle och Ofeg reste stenen efter Svarthavde, sin broder.

58. Stav, Floda sn, Oppunda hd.

Pl. 34.

Litteratur: Dybeck, *Runa* fol. I, s. 88, II, s. 41, teckn. pl. 30, 22.

Om stenens fynd anför Dybeck, *Runa* fol. I, s. 88 följande: »Man har intill sista åren icke känt någon runsten i Floda socken. Hälften, eller något mer, af en sådan uppdagades för två år sedan (1863) af förre riksdagsmannen Erik Olsson i Staf, vid uppbrytning af ett i hans norra hage varande mindre stenkummel. Der funnos då tre ristade stycken, hvilka jag för läsning och aftryckstagande nu lät sammanföra. Det återstående af inskriften är delvis skadadt.»

Vid mitt besök 1898 meddelades, att stenen legat c:a 3 fot (89 cm) djupt i en åker med ristningen ned, som varsnades, sedan den sprängts, och att en betselträns av järn, som ej mera var i behåll, legat under stenen.

Stycket A är 95 cm långt, 64 cm brett i storändan, 49 cm i lilländan, slingans bredd 8 cm, stycket B 59 cm långt, 33 cm brett i lilländan, 38 cm i storändan, slingans bredd 6,5 cm, stycket C är 74 cm långt och har som ristning blott ett stycke slinglinje, en punkt och övre delen av **ᛚ**, vars plats i inskriften ej kan utrönas.

Styckena A, B innehålla nedre delen av runinskriften, som säkerligen börjar med 1—8 **lifstain**·, av vilka 1—3 **lifs** står på B, 4 **t** är delat av brottet och 5—8 **ain** på A; 7 **i** har fårör t. h., lika bistavar till **ᛦ**. Därefter bör **auk** hava funnits men bortsprängts, ty på B följer 9—17 **fraubiarn**· och 18—19 **au**·, som är återstoden av **auk**.

Högra slingan på A utgör inskriftens slut och 43—45 **fap**· början av ordet fader.

Inskriften är följande:

B **lifst** A **ain**· B auk **fraubiarn**· auk — A **-sunir : suarthaufpa : eftir : sin** Utom slingan: **fap**ur

5 10 15 20 25 30 35 40 45

Översättning: Livsten och Fröbjärn och (N. N. reste denna sten), Svarthovdes söner efter sin fader.

Inskriftens slut är ett verspar i fornyrdeslag:

*synir Svarthofdha
æftir sin fadhur.*